1

Як гордий соняшник, самого сонця син,
Лише до нього вид обертає квітущий,
Так ти, обернений до майбуття годин,
Ніде й ні перед ким не гнеш своїх колін

І знаєш: вічний ти, а все скороминуще.
Ти в простім одязі. Не пурпур, не єдваб
Тіл зделікачених, знесилених оздоби,-
Ні: блуза, що одна привабити могла б
Свободу-дівчину, кому король і раб-
Два різні вияви єдиної хвороби.

Не шабля і не спис, а молот і терпуг,
Не мрія, а ява, не порив, а потреба:
Із темних брил життя ти силою напруг
Витісуєш Нове — і синій виднокруг
Обійми розкрива скорителеві неба.

2

Гнуться присмерки віджилі
Перед сонячним життям,
Срібне полум'я флотилій
Крає груди небесам.

Грім, ухоплений рукою,
Світить далі голубій.
Геть, уславлений спокою!
Ми в труді, у боротьбі!

Для нового Прометея
Твій огонь не згас у млії
П'ятикутною зорею
Сяє сонце на землі.

3

Усе злічити й скерувати,
Узяти небо в береги,
І перетяти світ проклятий
Промінням волі і жаги,

У праці, в муці стиснуть зуби,
В боях устоять, як граніт...
Ну, справді, що нам до Гекуби,
Як ми новий створили світ?

4

Міцних, вузлуватих, потрісканих рук
Не спинить ні гамір, ні гомін, ні стук,
Зловісні примари очей не вжахнуть,
Бо видиться ясно ясна для них путь.

Ці руки — ти бачиш? — цих рук міліон.
Ці руки — за троном хитається трон,
Ці очі по кроку вимірюють крок,
І падають мури, як жовтий пісок.

Де сон староденний, мов крига, застиг,
Творці вибиваються з темних кормиг.
'У світі найкраще — визволення крик.
Мільйони трудящих-один робітник.

1931-1932 pp.